

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi ítéltábla Molnár és Banczerowszki Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Banczerowski György ügyvéd) által képviselt , a Bessenyei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bessenyei Tibor ügyvéd) által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. július 3. napján kelt 28.P.22.931/2007/9. számú ítélete ellen, a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 400.000 (Négyszázezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget és az állam javára külön felhívásra 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében 78.270 euró és ennek 2006. január 19. napjától elsődlegesen évi 10%, másodlagosan a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kérte közteleníteni az alperest a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján, kölcsön jogcímén. Kérelme indokául előadta, hogy az alperessel 78.230 euró vonatkozásában szóbeli kölcsönszerződést kötött 2006. január 19. napján évi 10% mértékű kamatfizetési kötelezettség mellett. Állítása bizonyítására csatolta a perbeli összegről szóló nemzetközi banki átutalási megbízást, valamint főkönyvi kartonjának másolatát, melyben a peresített összeg kölcsön címen került bevezetésre. Előadta, hogy az alperes tartozását többszöri felszólítás ellenére nem fizette meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, a magyar bíróság joghatását nem vitatta. Beismerte, hogy a banki átutalási költség levonását követően a felperestől 78.113 euró érkezett a számlájára. Tagadta azonban, hogy a felperestől a perbeli összeget kölcsönt jogcímén vette fel. Védekezése szerint ezen összeg rendeltetése részére

járó megbízási díj volt, melyről mellékelte a 2006. január 16-án a felperes nevére kiállított számlát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 600.000,-Ft perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 900.000,- Ft illetéket. Ítéletét azzal indokolta, hogy a felperes a bíróság felhívását követően sem bizonyította a keresetében állított szóbeli kölcsönszerződés létrejöttét és annak tartalmát. Az elsőfokú bíróság a felperesi állítás bizonyítására nem tekintette elegendőnek azt a körülményt, miszerint az alperes a pénzüsszeg túlnyomó részének átvételét elismerte, továbbá azt sem, hogy a perbeli összeg kölcsön jogcímének megjelölésével került a felperes főkönyvi kartonjára bevezetésre. Az elsőfokú bíróság az átutalási megbízáson feltüntetett, a jogcímre vonatkozó kód igazolására előterjesztett felperesi bizonyítási indítványt mint elkésett indítványt a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a perköltség tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az alperesnek járó ügyvédi munkadíj összegét a (32/2003.VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a megtartott tárgyalások számára az alperesi írásbeli előkészítő munka terjedelmének figyelembevételével. A bíróság a felperes számára engedélyezett illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték viselése felől az 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban Itv.) 59. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel élt, melyben elsősorban annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetével egyező döntés meghozatalát kérte.

A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és az abból levont jogi következtetése sem helytálló. Előadása szerint 2006. január 19. napján az alperessel kölcsönszerződést kötött, mely alapján az alperes részére ugyanezen a napon igazoltan 78.270 euró összegű kölcsönt folyósított. Felhívta a figyelmet arra, hogy a keresetlevélhez mellékelte nemzetközi átutalási megbízás tartalmazta az átutalás 64. kóddal jelölt jogcímét is, mely az átutalás időpontjában hatályban volt 16/2005. (VII. 27.) MNB rendelet 1. számú melléklete szerinti jelentése „nyújtott rövid lejáratú kölcsönök miatti forgalom”. Szerinte a jogszabályok vonatkozásban felperest nem terhelte bizonyítási kötelezettség. Kiemelte, hogy a 2008. július 3-ai tárgyaláson tett alperesi nyilatkozat szerint az általa elvégzett munka a D. Kft-t, a D. I. B. Kft-t, valamint az I. és T. cégeket érintette.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Nem vitatta, hogy az átutalási megbízáson a 64/A. megjelölésű kód szerepel, ami a nyújtott rövid kölcsönök miatti forgalom jogcímet takarja. Előadta, hogy ez a jogcím kizárólagosan a felperes részéről került megjelölésre. Bejelentette, hogy az idézett

MNB rendelet 2008. január 1. napjától hatályon kívül helyezésre kerül, mert a bemondásra rögzített jogcímek pontatlanságra és visszaélésre adtak okot.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés alapján elsősorban azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely miatt szükséges az elsőfokú tárgyalás kiegészítése, vagy megismétlése [Pp. 252. § (2) bekezdése].

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítésre szorult, ezért a másodfokú bíróság hivatalból szakértői részbizonyítást folytatott le. Ennek keretében az alperes független könyvvizsgáló és adótanácsadó társasággal megvizsgáltatta a perbeli 2006. január 16-ai kibocsátási dátumú 13/2006. számú kimenő, a felperes terhére kiállított számlát. E vélemény szerint a számla az alperesi cégnél megbízási díjként szabályszerűen elkönyvelésre került, a 2006. október 31-ei zárású, a törvényi rendelkezéseknek megfelelően elkészített éves beszámolóban szerepel, és az e számlából származó jövedelem a 2006-os adóbevallásban feltüntetésre került, továbbá az adózás is szabályszerűen megtörtént.

Az így kiegészített tényállást a másodfokú bíróság döntése alapjául elfogadta, és nem látott indokot az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. Jelen perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a peres felek között szóbeli kölcsönszerződés jött létre, és erre a megállapodásra tekintettel utalta át a felperes a jelen perben érvényesített összeget az alperes részére.

A Ptk. 523. § (1) bekezdése értelmében kölcsönszerződés alapján a pénzüintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzüösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A Ptk. 205. § (1) bekezdése alapján a kölcsönszerződés azzal jön létre, hogy a felek az akaratukat kölcsönösen és egybehangzóan kifejezésre juttatják. A hitelező kötelezettsége a kölcsönszerződés alapján áll fenn, azaz a kölcsönszerződés nem a kölcsönösszeg átadásával jön létre, hanem a kölcsönszerződés létrejöttével keletkezik mindkét félnek kötelezettsége: a kölcsönadónak - hitelezőnek - az, hogy a kölcsönt a szerződés alapján folyósítsa, az adós - a kölcsönvevőnek - pedig az, hogy a kölcsönösszeget egy későbbi időpontban visszafizesse (BH 1998.441). A perbeli esetben a felperes sikerrel nem bizonyította az általa állított szóbeli kölcsönszerződés létrejöttét. A Fővárosi Ítéltábla teljes mértékben osztja az elsőfokú bíróság azon okfejtését, miszerint a pénzüösszeg átutalása, valamint a felperes által a felperes könyvelésében a pénzüösszeg kölcsönként történő bevezetése önmagában nem igazolja a

kölcsönszerződés létrejöttét és az alperes részéről fennálló visszafizetési kötelezettség fennállását. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alperes GmbH. 2006. január 16. napján a 103/2006. számú számlát állította ki a felperes részére 78.270 euró összegről, mely a hitelközvetítés díját tartalmazta. Ezt követően a felperes 2006. január 19. napján a számlában szereplő összeget - kifogás előterjesztése nélkül - átutalta az alperes részére, aki - az átutalás költségének levonását követően - a kézhez vett 78.513 eurót alperes GmbH. részére befizette. A Kft. ezen összeget megbízási díjként szabályszerűen könyvelte, valamint az ezen számlából származó jövedelem a 2006-os adóbevallásban feltüntetésre került, így a megadóztatása szabályszerűen megtörtént.

A perbeli összeg mind a felperes, mind a alperes GmbH. könyvelésében eltérő módon került nyilvántartásba vételre, ezért a másodfokú bíróság a felperes állítása igazolására a saját maga által készített könyvelést, valamint a banki átutaláson szintén saját maga által feltüntetett jogcímet döntése alapjául elfogadni nem tudta. A felperes által egyoldalúan kiállított okiratokon kívül pedig más bizonyíték nem állt rendelkezésre a felperesi állítás igazolására.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla is arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli kereset alapjául állított kölcsönszerződés létrejötte nem nyert bizonyítást, így a felperes által átutalt pénzösszeg vonatkozásában az alperesnek visszafizetési kötelezettsége sem áll fenn a felperes részére. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben megalapozott ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A felperes fellebbezése sikertelennek bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a pernyertes alperes részére a másodfokú eljárási perköltséget megfizetni, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján ÁFA-val növelt összegben állapította meg, melyet a (6) bekezdésre figyelemmel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban mérsékelte.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az állam javára megfizetni.

Budapest, 2009. március 24.

. Lizák Tibor sk.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.. Merőtey Anikó sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

Dankó Zsuzsanna
írnok